

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 561. — 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ — 1887. ΔΕΛΤΑ 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς ΕΣΤΙΑΣ: Ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου, ἀριθ. 32.

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΤΟΣ ΙΒ' — ΑΡΙΘ. 613

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΙ ΑΝΤΙΖΗΛΟΙ, ἐπαρχιακὴ ἡθογραφία, ὑπὸ
Γεωργίου Δροσίνῃ.

ΚΡΗΤΗ ΚΑΙ ΚΡΗΤΕΣ ὑπὸ Σπυρ. Παγανέλλῃ.

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΔΙΕΤ ἔν Βεῤῥμάρῃ.

Ο ΠΑΠ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, ἱστορικὸν διήγημα, ὑπὸ
Σ. Ν. Καραδίτῃ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΘΑΚΗΕ.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΝ.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐξεδόθησαν κατ' αὐτάς, τύποις Βέντλεϋ, Ἐπιστολαὶ ἐκ Κρήτης γραφεῖσαι κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1886 ὑπὸ Charles Edwards. Τὸ βιβλίον εἶνε ὀγκώδες καὶ λίαν περὶερρον. Ἐν Ἀγγλίᾳ πολὺς ἀναφαίνεται ζήλος πρὸς θεραπείαν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων. Ὁ περιώνυμος τυπογράφος Macmillan προαγγέλλει τὴν προσεχῇ ἐκδόσιν: 1) τοῦ Ἱμναίου τοῦ Πλάτωνος μετὰ διεξοδικῆς εἰσαγωγῆς καὶ σημειώσεων ὑπὸ Archer-Hind· 2) τῶν λειψάνων τοῦ Κτηρίου μετὰ σημειώσεων ὑπὸ Gilmore· 3) τοῦ Ξενοφάντος ἐν ἀγγλικῇ μεταφράσει μετὰ σημειώσεων καὶ παρεκβολῶν ἐν τίσσασιν τόμοις ὑπὸ Dakyus· 4) τῆς Πολιτείας τοῦ Πλάτωνος ὑπὸ Weynen· 5) τοῦ Πολυβίου κατ' ἐκλογὴν ὑπὸ Carpes· 6) τοῦ Ἀρριανῶς ὑπὸ Bond καὶ Walpole κλ.

— Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον ἐκάστου ἔτους συνέρχονται τακτικῶς σχεδὸν ἀπὸ πεντηκονταετίας ὡς ἐγγίστα οἱ φιλόλογοι τῆς Γερμανίας εἰς πόλιν ἀπὸ κοινοῦ ὀρισμένην ἵνα συζητήσωσιν ἐν ἀδελφικῇ κοινωνίᾳ θέματα, ἀναγομένα εἰς τὰ κλασσικὰ γράμματα. Πρωτογενὲς τῶν φιλολογικῶν τούτων συνόδων ὑπῆρξεν ὁ μέγας Βαυαρὸς φιλόλογος Εἰρήναϊος Θείρσιος, ὁ ἀείμνηστος ἐκείνος ἀνὴρ, ὅστις τοσαῦτα ἔγραψε καὶ ἐποίησε ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, πρὸ τῆς ἐλευθερώσεως καὶ μετὰ τὴν ἐλευθέρωσιν αὐτῆς. Τὰ φιλολογικὰ ταῦτα συνέδρια συνήλθον καὶ μέγιστα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐπίδοσιν τῶν κλασσικῶν γραμμάτων ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς σπουδαίας καὶ γονίμους συζητήσεις. Ἐφέτος τὸ συνέδριον τῶν φιλόλογων θὰ συνέλθῃ εἰς Ζυρίχην τῆς Ἑλβετίας, ὅπου αἱ ἐγγύηροι δημοτικαὶ καὶ ἄλλαι ἀρχαὶ παρασκευάζονται εἰς φιλοξενήσασιν τοὺς καθηγητὰς ἐπαξίως τῆς ἐν τοῖς γράμμασιν ἐπιζήλου αὐτῶν περιωπῆς. Ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ζυρίχης θὰ διδασθῇ εἰς ἐπὶ κοινὸν τῶν φιλόλογων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ ἢ Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους. Ἐκ τῶν γερμανῶν καθηγητῶν, ὅσοι κατὰ τὰς τέσσαρας γενικάς συνεδριάσεις θὰ ποιήσωσι διαλέξεις περὶ τῆς ἱστορίας, τῆς φιλολογίας καὶ τῆς τέχνης τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, μνημονεύομεν τὸν ἐκ Περσποπόλεως Μιχαήλ, συγγραφεὰ τοῦ περὶ Παρθενωνοῦ ἀριστοτεχνικοῦ, τὸν ἐν Μονάχῳ καθηγητὴν Βέλφριν, ἐκδότην τοῦ Πολυζίνου καὶ λατινιστὴν ἐκ τῶν κορυφαίων τῶν καθηγητῶν Jan, ἐμπειρότατον τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μουσικῆς, τὸν καθηγητὴν ἐν Μονάχῳ Σίτλ, συγγραφεὰ ἀπολογισμοῦ ἱστορίας τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, τὸν καθηγητὴν ἐν Εἰδελβέργῃ Οὐλγ, εἰδικώτατον περὶ τὰς μελέτας τῶν παλαιῶν ἑλλήνων γραμματικῶν, τὸν καθηγητὴν Χίλ-

βεργ, κλ. Κατὰ πάντα δὲ τὰ φαινόμενα ἡ φιλολογικὴ αὕτη πανήγυρις θὰ ἀποθῇ ἐφέτος ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε λαμπρά, ἅλως τε καὶ διότι τελεῖται ἐν οὐδατέρᾳ ἑλβετικῇ πόλει, ἥτις ἀπ' αἰῶνων διατελεῖ οὕσα ἐστία καὶ θεραπείαι τῶν κλασσικῶν γραμμάτων.

— Ἡ καταστροφὴ τῆς Τροίας ἔσται τὸ νέον ἔργον, ὅπερ παρασταθῇσεται ἐν τῷ μεγίστῳ θεαματικῷ θεάτρῳ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐκτακτοὶ προπαρασκευαὶ γίνονται πρὸς τοῦτο. Ἡ σκηνὴ εὐρυκινήσεται: ὥστε νὰ ἔχῃ ὕψος 50 ποδῶν καὶ βάθος 450. Τὰ πλοῖα ἐφ' ὧν ἔρχονται ἐκ Αὐλίδος οἱ Ἕλληνες θὰ πλέωσιν ἐντὸς ὕδατος πραγματικοῦ. Τὸ προσωπικὸν τῆς παραστάσεως ἀνέρχεται εἰς 1,200 ἄτομα.

— Ἀπὸ τῆς 5 προσεχούσης Δεκεμβρίου τίθεται ἐν ἰσχύϊ ἡ προστατευτικὴ τῶν φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν ἔργων σύμβασις ἡ ὑπογραφείσα ἐν Βέρνη ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Γαλλίας, τῆς Γερμανίας, τοῦ Βελγίου, τῆς Ἰσπανίας, τῆς Ἀγγλίας, τῆς δημοκρατίας τῆς Αἴτης, τῆς Ἰταλίας, τῆς Ἑλβετίας, τῆς Τυνιδος καὶ τῆς δημοκρατίας τῆς Λιθερίας. Ἐν ἐκάστῳ τῶν κρατῶν τούτων οἱ συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχναι οἱ καταγόμενοι ἐκ κρατῶς μετέχοντες τῆς συμβάσεως ἀπολαύουσιν τῶν αὐτῶν προστατευτικῶν δικαιωμάτων, ὧν καὶ οἱ ἐγχώριοι. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐπὶ ἰδίᾳ ἐγκρίσεως μεταφράσεως ἔχει ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ 10 ἔτη μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ πρωτοτύπου. Αἱ μεταφράσεις προστατεύονται ἐπίσης ὡς καὶ τὰ πρωτότυπα ἔργα.

— Πρὶν ἢ συμπληρωθῶσι τρεῖς μῆνες ἀπ' ἧς ὁ μέγας τῆς φιλοσοφίας τοῦ καλοῦ διδάσκαλος Φρειδερίκος Θεόδωρος Φίσερος ἐτέλεσε πανηγυρικώτατα, ἐπαινεφειμούντων πάντων τῶν λογίων τῆς Γερμανίας, τὴν ὀδοηκοστὴν τῶν γενεθλίων τοῦ ἑορτῆν, ἀγγέλλεται ὁ θάνατος αὐτοῦ ἐπισυμβᾶς πρὸ τινος ἐν Γμουβεν τῆς Αὐστρίας. Ὁ Φίσερος ἦτο ἀναντιρρήτως ἐκ τῶν μεγαλοφυστέρων λογίων τῆς Γερμανίας, ἀπαράμιλλος ὡς λογογράφος, ἀνυπέβλητος ὡς αἰσθηματικὸς φιλόσοφος, ποιητῆς ἐκ τῶν χαρισεστάτων καὶ ἐπικριτῆς τραυτάτος οὐ μόνον τῶν ἀλλοτρίων ἀλλὰ καὶ τῶν ἰδίων πονημάτων. Γεννηθεὶς τῇ 30 Ἰουνίου 1807 ἐν Λουδβιτςβουργ, ὁ Φίσερος ἐσοῦδας κατ' ἀρχὰς περὶ τὴν θεολογίαν ἐν τῷ ἱερατικῷ φροντιστηρίῳ τοῦ Βλαουδερν καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Τυβίγγης, ὅπου διήκουσε τῶν μαθημάτων τοῦ κρατίστου τότε ἐν θεολόγοις Βάσου. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς φοιτητὴς ἔκλινε μᾶλλον πρὸς τὰ φιλοσοφικὰ ἢ θρησκευτικὰ μελετήματα, ἰδιαίτερον δὲ ροπήν ἐπὶ τὴν εὐπαθεῖ καὶ εὐαίσθητον αὐτοῦ φαντασίαν ἔσχον τὰ συγγράμματα τοῦ Ἐγγέλου φερόμενα τότε διὰ στόματος πάντων. Ὅθεν μετὰ λαμπρᾶς διδακτορικῆς ἐξετάσεως, ὁ Φίσερος ἀποβέβηκεν τὴν θεολογικὴν λειτουργίαν, ἐγένετο πρῶτον μὲν ὑφηγητὴς τῆς γερμανικῆς φιλολογίας καὶ αἰσθητικῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Τυβίγγης, εἶτα δὲ, τῷ 1837, ἔκτακτος καθηγητῆς καὶ τῷ 1844 τακτικὸς. Τῷ 1839 καὶ 1840 ἐπεσκέφθη ὁ Φίσερος Ἰταλίαν καὶ Ἑλλάδα, ἔκτοτε δὲ χρονολογοῦνται αἱ ἐνθερμοὶ καὶ καλλιπεῖς ἐκεῖνα ἀπολογία τοῦ ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ὧν ἔναι ἐδημοσιεύθησαν ἄλλοτε μεταφρασθεῖσαι εἰς τὰς στήλας τῆς τεργεσταίας Κλειοῦθ. Ἐκ Τυβίγγης ὁ καθηγητὴς τῆς αἰσθητικῆς ἔνεκα λόγων πολιτικῶν ἀπῆλθεν εἰς Ζυρίχην, ὅπου ἐπὶ δεκαετίαν διέτριβε διδάσκων ἐν τῷ πανεπιστημίῳ καὶ τῷ πολυτεχνεῖῳ τῆς πόλεως. Τῷ 1866 ἐπακατάμψας εἰς τὴν προσφιλεῖ αὐτοῦ πατρίδα, ἀνέλαβε τὰ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Τυβίγγης παλαιὰ αὐτοῦ μαθήματα, διδάξας ἐκ διαλειμμάτων καὶ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Στουτγάρδης. Ὁ Φίσερος δὲν ἦτο μόνον αἰσθητικὸς φιλόσοφος, ἀλλὰ καὶ ποιητῆς καὶ δημοσιολόγος, ἀλλ' ἡ δόξα αὐτοῦ στηρίζεται κυρίως ἐπὶ τῆς «Αἰσθητικῆς» του, δι' ἧς ἔεμε νέας τρίβους εἰς τὴν θεωρητικὴν καὶ ἐμπειρικὴν μελέτην τοῦ λαοῦ. Ὁ ἀποθανὼν λόγιος ἔγραψε τοσοῦτον ἐναρμονίως τὴν γερμανικὴν, ὥστε ἐτιμᾶτο οὐ μόνον ὡς κράτιστος φιλόσοφος καὶ κορυφαῖος αἰσθητικὸς, ἀλλὰ καὶ ὡς γλαφυρώτατος πεζογράφος, πρὸς δὲ οὐδεὶς ἐκ τῶν νῦν ζώντων λογίων Γερμανῶν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ ἀναμετρηθῇ.

— Ἐκτὸς τῆς πριγκιπίσσης Δολγορούκη καὶ τῆς πριγκιπίσσης Πινιατέλλῃ, τὸ θεατρικὸν στάδιον ἡσπᾶσθη ἐσχά-